

МАУП

Міжрегіональна Академія управління персоналом

Кафедра публічного адміністрування (МАУП)

Всеукраїнська Асамблея докторів з державного управління

Міжнародна Академія культури безпеки, екології та здоров'я

Комітет менеджменту Міжнародної Академії культури безпеки, екології та здоров'я

Інститут професійно-технічної освіти НАПН України

Інститут професійних кваліфікацій

IVET Інститут
професійно-
технічної освіти
НАПН України

ІНСТИТУТ ПРОФЕСІЙНИХ
КВАЛІФІКАЦІЙ

МАТЕРІАЛИ

Міжнародної науково-практичної конференції

“Трансформація системи

публічного управління створенням

здоров'язбережувального та безпечного

простору України

(модернізація, інновації, розвиток)”

22 червня 2020 р.

Київ
2020

Рекомендовано до друку Вченою Радою Навчально-наукового Інституту міжнародних відносин та соціальних наук Міжрегіональної Академії управління персоналом (протокол № 4 від 25.05.2020)

Трансформація системи публічного управління створенням здоров'язбережувального та безпечного простору України (модернізація, інновації, розвиток): матеріали міжнародної науково-практичної конференції (22 червня 2020 р.) / за заг. ред. О. І. Пархоменко-Куцевіл. Київ: Міжрегіональна Академія управління персоналом. 2020. 106 с.

Уміщено матеріали доповідей учасників Міжнародної науково-практичної конференції “Трансформація системи публічного управління створенням здоров'язбережувального та безпечного простору України (модернізація, інновації, розвиток)” щодо проблем розвитку публічного управління створенням здоров'язбережувального та безпечного простору України.

Розраховано на фахівців державного управління, працівників органів державної влади та місцевого самоврядування, науковців, викладачів, слухачів вищих навчальних закладів, які отримують освіту за спеціальністю “Публічне управління та адміністрування”.

Тексти надано в авторській редакції.

УДК 35.08 (477)

ЗМІСТ

Акімов О. О.

Тенденції розвитку особистісно-компетентнісних характеристик
як результат системогенезу державно-управлінської діяльності 6

Акімова Л. М.

Аналіз стану державного управління економічною безпекою 10

Болтівець С. І.

Публічне управління сферою молодіжної політики у правозначному
просторі універсальної бібліографічної бази “Скопус” 14

Галушко О. В.

Формування правової культури молоді:
взаємозв'язок правової свідомості і правової поведінки..... 19

Горяня Л. Г.

Теоретико-методологічні фактори готовності управлінських кадрів
конкретизації впровадження концепції здоров'язбереження
у життєвий простір України 22

Долгих М. В.

Проблеми реформування системи охорони здоров'я України
як аспект національної безпеки 26

Жукова Г. В.

Позаакадемічність в управлінні вищим навчальним закладом 29

Колесник В. А.

Статусні характеристики суб'єктів розгляду публічно-правових спорів
у системі публічного управління 31

Лебедь О.

Развитие навыков коммуникативной деятельности и перевода
в сфере подготовки специалистов государственного управления
по специальности “водные биоресурсы” 34

Лисачок А. В.

Інвестиційна безпека як важлива компонента національної безпеки країни
у процесі реформування публічного управління..... 37

Матвійчук О. Є.

Інформаційні ресурси ДНПБ України ім. В. О. Сухомлинського
з питань здоров'язбережувальних технологій навчання..... 40

Олексієнко О.

Здоров'язбереження як державний механізм публічного управління
в Україні 44

Пархоменко-Куцевіл О. І.

Державне управління у сфері забезпечення санітарного
та епідемічного благополуччя населення України..... 46

СТАТУСНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ СУБ’ЄКТІВ РОЗГЛЯДУ ПУБЛІЧНО-ПРАВОВИХ СПОРІВ У СИСТЕМІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Публічно-правові спори виникають між фізичними та юридичними особами, з одного боку, та органами публічної влади, з іншого. Законодавець визначив суб’єкту складову як орган виконавчої влади, орган місцевого самоврядування, їх посадову чи службову особа або інший суб’єкт, який здійснює владні управлінські функції на основі законодавства, в тому числі на виконання делегованих повноважень.

Суб’єктний склад публічно-правового спорів характеризується різним інституційним та статусним наповненням. Суб’єкт владних повноважень виступає однією зі сторін публічно-правового спору, та бере участь у публічно-правових відносинах. Статус суб’єктів владних повноважень є однією з основних ознак для питань визначення, аналізу та вивчення способів вирішення публічно-правових спорів. Отже, публічно-правові спори можуть виникати і у внутрішньо-організаційній діяльності органів публічної влади, стосуватися не тільки компетенції публічної інституції, але й компетенцій публічних службовців.

На сьогодні чинним законодавством України визначено перелік суб’єктів, які уповноважені розглядати справи про адміністративні правопорушення. Отже, справи про адміністративні правопорушення розглядаються:

1) адміністративними комісіями при виконавчих комітетах сільських, селищних, міських рад;

2) виконавчими комітетами (а в населених пунктах, де не створено виконавчих комітетів, — виконавчими органами, що виконують їх повноваження) сільських, селищних, міських рад та їх посадовими особами, уповноваженими на те цим Кодексом;

3) районними, районними у місті, міськими чи міськрайонними судами (судьями), а у випадках, передбачених цим Кодексом, місцевими адміністративними та господарськими судами, апеляційними судами, Верховним Судом;

4) органами Національної поліції, органами державних інспекцій та іншими органами (посадовими особами), уповноваженими на те цим Кодексом [1].

Потрібно розрізняти дві ситуації у вирішенні публічно-правових конфліктів. Перша — коли вирішення публічно-правових соціальних конфліктів відбувається відповідно до нормативно-правового поля, базується на поточних

ситуаціях публічно-правових відносин. Інша ситуація — коли інші суб'єкти, які не наділені судовою владою, здійснюють вирішення публічно-правових конфліктів. Відповідно, виникає необхідність виокремити сутнісні характеристики судової влади, які відрізняються від інших несудових суб'єктів:

- судова влада наділена такими властивостями, якостями та характеристиками, які прописані на конституційному рівні та забезпечені іншими органами державної влади;
- судова влада має виключну компетенцію щодо вирішення публічно-правових конфліктів;
- судова влада у контексті постійних соціалізаційних трансформацій здійснюється у динамічному процесі;
- судовій владі притаманне верховенство, адже компетенція судової влади вагоміша за будь-яку іншу щодо питань вирішення конфліктних ситуацій;
- судовій владі притаманні і публічні, і приватні характери здійснення влади;
- судова влада бере участь у здійсненні публічно-приватних відносинах в частині врегулювання їх діяльності, правозастосування щодо здійснення діяльності, здійснення правотворчості та виконання публічно-правових відносин;
- здійснення судової влади відбувається виключно у нормативно-правовому полі.

Практика свідчить, що частково Верховний Суд у межах компетенції і Конституційний Суд України при здійсненні правосуддя здатні по суті виконувати функції контролю над владою, а не над людиною [2]. Таким положенням відповідає і змістові характеристики судової реформи, які узгоджувалися як українськими науковцями та фахівцями, так і Венеціанською комісією.

Традиційно, досліджуючи правовий статус судді науковці розглядають його як визначені законом правові засади, що регламентують принципи та гарантії діяльності суддів, їх повноваження та обов'язки, порядок обрання (призначення) на посаду, зупинення повноважень та звільнення з посади, підстави притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності, заходи їх державного і соціального захисту.

Іншими суб'єктами владних повноважень, які можуть виступати стороною публічно-правових спорів є усі центральні органи виконавчої влади, до яких відносяться міністерства, державні служби, агентства, центральні органи виконавчої влади зі спеціальним статусом, які безпосередньо підпорядковані Кабінету Міністрів України. На сьогодні в Україні у виконавчій владі 15 міністерств, 23 служби, 13 агентств, 4 інспекції, 7 ЦОВВ зі спеціальним статусом, 6 інших ЦОВВ, 27 місцевих органів виконавчої влади [3].

Отже, об'єктом судово-владних відносин є публічно-правовий конфлікт як передумова до виникнення публічно-правового спору. Розгляд судово-владних відносин відрізняється від цивільно-правових правовідносин низкою сутнісних ознак. Одна з них, це субординарність у взаємовідносинах судової влади на інших учасників правовідносин, адже у сторін відсутня юридична рівність. Судова влада виступає як самостійна гілка державної

влади, якій притаманна певна соціально-політична ціль, і тому вона здійснюється на певних організаційних, функціональних та процесуальних засадах. Сутнісними якостями судової влади є характеристики, які формують судову владу будь-якої країни і в будь-якому історичному діапазоні. Звичайно, сутнісні характеристики судової влади є досить відомими, адже існує чимало підходів у правовій науці, історії, сфері публічного управління.

Джерела

1. Кодекс України про адміністративні правопорушення : відповідає офіц. тексту. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80732-10>
2. Селіванов А. Судовий конституціоналізм у реаліях сучасного розуміння Конституції України. *Голос України*. 15 травня 2015 р. URL: <http://www.golos.com.ua/article/254819>
3. Офіційний веб-сайт Кабінету Міністрів України. URL: <https://www.kmu.gov.ua/catalog> (дата звернення 07.05.2020 р.).